

מסורת הש"ס

(א) במדות (ל: ט) קמ"ו.
ב"ב קנה: דה מו:
א [בפלה כח. מכות טח.]:
ד) שנת קנה. ב"ב כ [חוס]:
שנת פט"ו, (ט) ז"ל שנת.
יע"נ, (ו) ושי הישג נדה
מו: [מזו: ד"ה דברי ב"ה],

גליון הש"ס

נב" אפר רב יוסף הינו
דשמענא. ענין זה לעיל טו
ע"כ שנת ס"ע"ב:

לענין רש"י

אדול"ר [ארוול"ר].
קמרון.

מוסף רש"י

ברדיקין אותו שלש
פעמים בתוך שמונים
יום. ואם לא נדקוהו,
א"כ שנתה של שנת
שמונים לא היו מוס
כינים
כינים ה"ק לו ומוז
שנן
דכ"ו [בבב"ד: ח.]:
ביאור
ראיה שהוא בן עשרים.
קרוי האלמנה כדי לפטרה
מזה היסד להמירה לשון
גלגל חלטה ויטס (רש"י)
ב"ב קנה. והוא הרי"ס.
וכי הוא קים (ש"ס) לא
הולץ ולא מייבם. פרים
לאו בר חלטה הוא דמצי
להקם לאחיו אם ביבאל,
ואם לאו בר הכי הוא (נד)
ח. וקמון טז. וכל עשתי
עולה ליום אלו עולה
לחלטה (רש"י ב"ב ש"ס).
הריא האילונית לא
חולצת ולא מתייבמת.
ועל כל מי שמלך
דמחנה פטרה דמצי
והיה הכסור אשר תלך,
פטח אילונית שניה יולת
(נד) ח. (ח.)

שלא ראה שעה אחת נכשרו.
שאלו קילוה השמן הולך למרחוק כשהוא מטיל כלפי מעלה ואין נעשה
ככיפה: דאפיה אימיה. לחס בתנור: צטיהרא. שמחמתמה חוס
תנור וחוס הנהרים: שיערה מרקא. שר מווג. ואיכא דאמרי חוק:

שלא ראה שעה אחת בכשרותו מנא ידעינן
אמר אב"י כל המטיל מים ואינו עושה כיפה
ממאי הואי דאפיה אימיה בטיהרא ושתיא
שיכרא מוקא * אמר רב יוסף היינו דשמענא
לאמי דאמר כל שממעי אמו ולא ידענא
מאי ניהו וליחוש שמא הבריא בינתים כיון
מרי * רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר "בודקין
אותו שלש פעמים בתוך שמונים יום לחד
אבר חיישין לכוליה גופא לא חיישין: רבי
אליעזר אומר לא כי וכו': ורמינהו * בן יעשרים
שנה ולא הביא שתי שערות יביאו ראיה
שהוא בן עשרים והוא הבריא לא חולץ ולא
מייבם בת עשרים ולא הביאה שתי שערות
יביאו ראיה שהיא בת עשרים והיא האילונית
לא חולצת ולא מתייבמת דברי בית הלל ובית
שמאי אומרים זה וזה בני שמנה עשרה רבי
אליעזר אומר הוכר כדברי ב"ה ונקבה כדברי
ב"ש מפני שהאשה כמזרת לבא לפני האיש
אמר רמי בר דיקולי אמר שמואל חור בו ר'
אליעזר איבעיא להו מהי הדר ביה תא שמע
דתניא רבי אליעזר אומר סרים חמה חולץ
וחולצין לאשתו שכן במינן מתרפאין
באלכסנדריא של מצרים רבי אליעזר אומר
לעולם לא הדר ביה וכי תנן ההיא לעונשין
איתמר אבל חלב מבן שתיים עשרה [יום]
[אחד] עד בן שמנה עשרה ונולדו בו סימני
סרים ולאחר מכאן הביא שתי שערות
* רב אמר נעשה סרים למפרע ושמואל
אמר קמן היה באותה שעה מתקף לה רב
יוסף לרב אילונית לרבי מאיר יהא לה קנס
אמר ליה אב"י מקטנותה יצתה לבגד א"ל
כל כי הני מילי מעלייתא יתאמרו משמאי
דתניא אין הסרים נידון כבן סורר ומורה ילפי
שאין בן סורר ומורה נידון אלא בחתימת זקן
התחתון ואין אילונית נידונית כנערה
המאורסה * שמואל קטנה יצתה לבגד אמר רבי
אבהו יסימני סרים ואילונית וכן שמנה אין
עושיין בהן מעשה עד שיהו בן עשרים אין
* בן שמנה הרי הוא כאבן ואסור לטלטלו אבל

הערל פרק שמיני יבמות

פ.

עין משפט
גד מצוה

קח א מ"י פ"ב מהלכות
אסורי מצתה ה"ב:
קטב ב מ"י פ"ב מהל'
אבות פ"ב ד יא
סגמ ע"ין כ טו"ש"ע
סימן קנה סעף י"ג וכו'
קנע סעף י:
ק"ג ג מ"י (ש"ס) טו"ש"ע
שם סעף י"ב כג"ה"ה:
ק"א ד מ"י פ"ו מהל'
ממרים הלכה ה' ו:
ק"ב ה מ"י פ"ב מהל'
אבות הלכה ה:
ק"ג ו מ"י ש"ס הלכה ד יא
טו"ש"ע שם סימן קנה
סעף י"ג:
ק"ד ז מ"י פ"א מהל'
מילה הלכה יג
ופכ"ה מהל' שנת הלכה ו
טו"ש"ע א"ח סימן על סעף
ח וטו"ש"ע י"ד כ"י רסו
סעף י"א:

אבל חלב מבן י"ב שנה ועד בן י"ח.
ואידי דנקט לשון זכר נקט סימני סרים ולא נקט סימני
אילונית דלא מסתבר למימר דסברי לה כ"ש: * ולאחר מכאן הביא
שערות. רבותא נקט דאף על פי שהביא שערות לא אמרינן
דאיגלאי מילתא למפרע שהיה קטן
עד עכשיו שהביא שערות אלא חשיב
ליה גדול לרב משמים עשרה
ולשמואל מ"ח:

נעשה סרים למפרע. ולקי על
חלב שאכל דלא חשיב
התרת ספק א"ע"ג דנשעת התראה
היה ספק שמה יצא שערות קודם י"ח
דהשתא מיהא איגלאי למפרע שהיה
גדול נשעת התראה ולא דמי להכה
את זה וחור והכה את זה (מכות טו).
דאף לאחר ששכה את שניהם לא ידעי
חיהו רבין א: * איילונית ד"מ
יהא ד"ה קנב. לשמואל נחא כיון סימני
קטנות נמשכים עד י"ח א"כ אין כלן
נערות דימי נערות הס נשעה חדשים
הסמוכים לשמים עשרה כשפוסקין או

ימי קטנות אכל לרב יהא לה קנס
שפוסקין צואת ימי קטנות כמו בשאר
נשים: * והא תניא בן שמונה אסור
לש"ש. ואם יכול להיות צד קיימא
לא היה אסור לטלטלו ומשני הצ"ע
שגמרו סימנים דע"י סימנים יש
היכירא להוציא מתורת נפל צ"כ שנה
לרבנן כדאשכחן לרבי דמי גמרו סימנים
חשיב צד קיימא צשלשים כנס בשאר
ולדות ומילתיה דר' אבהו רבנן אכל
אין לפרש לרבנן אין יואל לעולם
מתורת נפל ולרבי צ"כ שנה ור' אבהו
כרבי דא"כ כי פריך ארצה תוספתא
כמאן כרבי הוה ליה למיפך אר'
אבהו דקאי ציה ועוד דאם קן רצה
תוספתא אפילו רבוי דלא חמי דלא
חשיב לר' בר קיימא לומר דאישתיה
אלא ע"י הוכחה יתירה שחי כ' שנה ב)
אלא נראה לר"י כדפירשנו ונראה
דאפילו נגמרו סימנים דאסור לטלטלו
דמתוספתא צמר ההיא דבן ח' הרי
הוא כאבן ואסור לטלטלו קמני חיהו
צן שמונה שלא כלו לו חדשיו ויחינו
משמע דרש"י יואל מתורת נפל
צשלשים אין חלף ע"י עשרים ומילתא
דלא שכיח היא ואסור לטלטלו:
כיון

ע"ג שנה ויום אחד צ"כ יואל דופן
ואילן צ"כ יואל דופן דמסכת נדה (ש"ס):
נעשה סרים למפרע. אידי דאיירי בלשון זכר קמני סרים כיון שעברה)
שמה עשרה כרבי אליעזר ולא
הביא א"כ שחור והביא אינו כלום דלא אמרינן כיון
דהשתא אימיה מילתא דעד השתא קטן הוה
דבשערות תליא מילתא אלא בסרים
מחזיקין ליה וחשבינן לה צת עושין משנים
עשר ואילן שהיתה ראויה להביא דאמר
האי דלא אימיה משום דסרים הוה והא
דמתיא לקמן דאפילו הביא לאחר מכתא
הרי הוא כסרים לכל דבריו למפרע
הוא דקאמר ומשנים עשר הויה גדולה
וסרים הוה: ושמואל אמר קטן היה
צאונה שנה. דלא מחזיקין ליה בגדול
אלא משמונה עשר ואילן שהוא מוחזק
בסרים והא דמתיא לקמן הרי הוא כסרים
לכל דבריו מכתא ונהבא קאמר אכל
למפרע הוי קטן. והוא הדין נמי
דאפילו לא הביא לאחר זמן קחשיב
ליה שמואל קטן עד י"ח ומשום רב
נקיט ליה לאשמעיהו רבותא דא"ע"ג
דחור והביא סרים הוא: לרב.
דאמר נעשה גדול למפרע מ"י חולץ:
איילונית לר"מ יהא לה קנס.
ממשים כסף אלמנה תניא
במסכת כתובות (דף לה): איילונית
אין לה לא קנס ולא פתוי
חללו עשרות ומקומין לה כר"מ
דאמר קטנה אין לה קנס ואילונית
הואיל ואין לה שערות קטנה
היא צימיה שהיתה ראויה לנערות
ולא אמרינן כיון שעברו י"ח
ולא הביאה נעשית גדולה למפרע
לחייב קנס את האונסה צימי
נערות: א"ל צ"כ מקטנותה יצתה
לבגד. לעולם נעשית גדולה
למפרע והא דאין לה קנס לר"מ
משום דמקטנותה יצתה לבגד
דנערות צימניהם תלוין וזו שאין
לה סימנים חשבינן כל ימי
קטנותה קטנה וצימי נערות
צוגרת וזו וזו לר"מ אין לה
קנס אכל לרבנן איילונית צימי
קטנותה יש לה קנס דרבנן
פליגי עליה ואמרי קטנה יש
לה קנס. ימי קטנותה עד
שנים עשר שנה ויום אחד:
א"ל רב יוסף שפיר קאמרת
וכל כי הני מילי מעלייתא
כו': סימני סרים ואילונית
אין עושין צבן מעשה.
להחזיקם בגדולים וסריסים
עד שיהו צני עשרים ולא
הביאו ומשנים עשר עד
עשרים מנפים להם אם
יביאו הרי הם קטנים עד
עכשיו ואם לא יביאו גדולים
הם: וכן ה'. שולד לח'
חדשים אין עושין צו מעשה
להחזיקו כן קיימא צביציל
סימנים כלומר א"כ"פ
שגמרו סימני עשרו
ופתריו כשולד אפ"ה
לא אמרינן צד קיימא
הוא ודאי עד שיהיה
צן עשרים שנה:
מפני

תוספות ישנים

ושמואל אמר קטן היה
לקמן לחיבו פרים חמה כל
שהיה צן עשרים ולא הביא
הביא שערות וא"כ הרי
הוא כסרים לכל דבריו וא"כ
מחשבינן ליה בגדול וכן
מחשבינן נקבה ל"ח כמו
זכר לר' שני. י"ל דלקמן
מחשבינן שנת עשרים
ואילן להחשיבו כסרים
וא"כ צמאי פליגי רב
ושמואל י"ל לקמן הא א"כ
לומר דהא כל הוה צמון
קרבן וא"ל לקנות ח"ך מ"י
לפי שהתאם ספק היא ונ"ל
שמה התראה [וע"י]
צמאסות ד"ה נעשה]:
א) ובהו נחא דלא דמי
לממרו לו א"ל תמיר דשכיב
ליה תלמודא התראה ספק
לפי שזעולם לא יתבצר
הדבר שמהא ההתראה
התראה והיא דבשעה
שגמרו לו א"ל תמיר עדיין
יש שהו צימס לאחלה
יוסף היום לנחא למימר
דא"כ לנמנח אכל הכא
מתבצר הדבר שהיה גדול
נשעה שאכל חלב וגם כי
היה ההתראה ודאי:
ועוד קשה דאמר לקמן
כיון דא"כ רש"י דאמר
משמיה כרבי עד וא"כ
משמע דרש"י א"כ סבר
כרבי ולא נהירא שחי רבי
לחשיב ליה צד קיימא
עד שהיא צן עשרים
ורש"י א"כ קאמר
מכיון ששהיה שלשים
צד קיימא הוא:

תום' חד מקמאי

א"ר אבהו סימני סרים
ואילונית וכן שפמנה אין
עושיין בהם מעשה עד
שיהיו בן עשרים פרשי"י
סימני סרים ואילונית
להחזיקם בגדולים וכן ח'
[להחזיקו] בן קיימא אין
עושיין בהן מעשה עד
שיהיו בן עשרים ופרשי"י
בן ח' מי קהי ודחתיא
בן ח' הרי הוא כאבן
ואסור לטלטלו הבי"ע
בשלא נגמרו סימני וא"כ
דאמרי הבי"ע כשגמרו
סימני וזה וזה אחת
היא דחתיא איהו בן ח'
כל שלא כלו לו חדשיו